

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **N. T. H.,** zastoupené JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2004, č. j. 15 Az 136/2003 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2004, č. j. 15 Az 136/2003 - 17, byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 3. 2002, č. j. OAM-6643/VL-07-P16-2001, jímž bylo řízení o udělení azylu stěžovatelce zastaveno podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud usnesení odůvodnil tím, že napadené správní rozhodnutí, které obsahuje řádné poučení o opravném prostředku, bylo stěžovatelce předáno dne 17. 4. 2002. Protože stěžovatelka podala opravný prostředek až dne 19. 6. 2002, byl podán opožděně.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Uvedla, že ve svém důsledku nebyla

o opravném prostředku poučena vůbec, a to proto, že pokud s ní ve správním řízení ministerstvo jednalo prostřednictvím tlumočníka, pak u předání písemného vyhotovení tomu tak nebylo, a tím se dostala do nerovného postavení s ministerstvem, protože neovládá český jazyk a nestačila v zákonné lhůtě opravný prostředek uplatnit. Z tohoto důvodu se domáhala zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem ke skutečnosti, že napadeným rozhodnutím krajského soudu byla žaloba odmítnuta, mohl Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí přezkoumat pouze z hlediska jeho zákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nezabýval se dalšími důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti, tj. důvody uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Doručilo-li ministerstvo stěžovatelce správní rozhodnutí v českém jazyce, nelze z toho dovozovat, že se ve správním řízení dostala do nerovného postavení s ministerstvem. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za dostačující uvést, že účastník řízení není ve správním řízení v rovnoprávném postavení ve vztahu ke správnímu orgánu, který rozhoduje o jeho právech a povinnostech. Správní orgán je součástí organizace veřejné správy a i ve správním řízení vystupuje jako reprezentant veřejných zájmů, o jejichž prosazování a dodržování musí dbát. Správní orgán ve správním řízení autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech účastníka řízení, jímž může být fyzická nebo právnická osoba, který je nositelem procesních práv a povinností. Z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost ministerstva doručovat účastníkovi řízení rozhodnutí přeložené do jiného jazyka, než v jakém byl vyhotoven, a stejně tak zajistit tlumočníka při doručování rozhodnutí. Opačný závěr nevyplývá ani z ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu. Pouze rozhodnutí vyhotovené v českém jazyce jako projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným. Rozhodne-li se cizinec žít na území státu, kde je úředním jazykem jazyk jiný než ten, jemuž rozumí, musí být srozuměn s tím, že komunikace, zejména písemná, bude vedena v jazyce úředním, v daném případě českém. Z toho musí ve vlastním zájmu vycházet, zejména za situace, kdy v cizí zemi podá jakoukoliv písemnou žádost a předpokládá písemný kontakt s orgány, které o ní rozhodují. Ministerstvo proto postupovalo v souladu se zákonem, pokud stěžovatelce doručilo své rozhodnutí v českém jazyce. Protože napadené správní rozhodnutí obsahovalo řádné poučení o možnosti podat opravný prostředek, není námitka stěžovatelky, že nebyla poučena o opravném prostředku, z důvodů výše uvedených, opodstatněná.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu